

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 94.513 van 4 april 2001
in de zaak A. 78.395/XIV-1360.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat E. VAN DER HALLEN,
 kantoor houdende te 2060 ANTWERPEN,
 Nachtegaalstraat 47

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van
Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Turkse nationaliteit, op 24 april 1998 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van, ten eerste, de beschikking van 14 juli 1997 waarbij de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen beslist haar beroep zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen en van, ten tweede, de beslissing van 6 januari 1998 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd haar als vluchteling te erkennen;

Gelet op de beschikking van 27 mei 1998 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 20 juli 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 30 januari 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 maart 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. VAN HOECKE die, loco Advocaat E. VAN DER HALLEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX (/ 10/9/66), van Turkse nationaliteit, komt op 9 mei 1994 in het Rijk aan en vraagt de volgende dag om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Deze aanvraag wordt op 24 maart 1997 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen.

Als reden wordt opgegeven "dat betrokkene haar relaas steunt op dezelfde vluchtmotieven als haar echtgenoot, S. K., wiens asielaanvraag werd afgewezen".

1.3. Verzoekster tekent tegen deze weigeringsbeslissing op 8 april 1997 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.4. Op 14 juli 1997 beslist de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen dit beroep zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen omdat "na inzage van het

verzoekschrift tot beroep de indruk is ontstaan dat het beroep overkomt als kennelijk ongegrond" (eerste bestreden beslissing).

1.5. Het beroep wordt opgeroepen op de zitting van 4 september 1997. Op deze zitting verschijnt verzoekster, bijgestaan door haar raadvrouw.

Op 6 januari 1998 verklaart de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, het beroep ontvankelijk, maar ongegrond en bevestigt derhalve de weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling (tweede bestreden beslissing).

Deze beslissing rust op volgende redengeving :

"Gelet op het door appellante ingediende verzoekschrift waarin zij om dit te verantwoorden aan feiten en middelen allereerst stelt dat zij niet akkoord gaat met de motivering van de bestreden beslissing waar deze haar de erkenning als vluchteling weigerde omwille van het feit dat zij haar verzoek gesteund had op de motieven van haar echtgenoot S. K. en dat deze daarop niet erkend was geworden als vluchteling en dat zij deze redenering niet kan volgen;

Gezien (dat) appellante verder stelt dat zijzelf, die afkomstig is uit het ook in brand gestoken Koerdische dorp Tepe Köyu Harabipin, persoonlijk ook driemaal door soldaten werd aangehouden toen deze haar echtgenoot zochten die geweigerd had dorpswachter te worden in Krabe Charef waar er geen school was; dat heel veel mensen uit het dorp werden gevangen genomen en vermoord, dit was ook het geval voor een oom van haar man wegens hulp aan de PKK terwijl haar schoonbroer A. K. ook wegens hulp aan de PKK werd aangehouden; dat ze samen met haar gezin sympathie had voor de PKK en verstrekke daaraan hulp zoals andere dorpsbewoners; dat de guerrilla bij hen aan huis kwam; dat men wist dat ze goed bekend waren in de bergstreken; dat ze ook vaststelde dat de PKK de allergrootste partij was die de meeste offers bracht voor de Koerden; dat ook in België ze in contact blijft met het Koerdistancentrum en de PKK in Antwerpen; dat er vroeger problemen waren bij het vertalen van verklaringen;

Overwegende dat appellante ter ondersteuning van het door haar ingestelde beroep geen enkel nieuw stuk heeft en dit ook niet gebeurd is op de zitting met een stuk dat met de motivatie van haar beroep in betrekking zou gestaan hebben maar wel besluiten neerlegde waarin ze kritiek uitbrengt op prejudiciële beslissingen waarvoor de Vaste Beroepscommissie niet opnieuw bevoegd is maar die eventueel later het voorwerp kunnen uitmaken van een vraag tot annulering wanneer die vraag gebracht wordt samen met een verzoek tot vernietiging van de eindbeslissing genomen door dit rechtscollege; dat appellante evenmin een element aanbrengt dat een aanwijzing zou kunnen zijn dat er enig recht geschonden werd zodat daarover aan het Arbitragehof een prejudiciële vraag zou moeten gesteld worden;

Overwegende dat vanwege appellante mocht worden verwacht dat er minstens had kunnen vastgesteld worden dat zij een ernstige poging zou hebben gedaan om aan haar eigen verplichting tegemoet te komen namelijk het aanbrengen van het bewijs van haar verzoek, minstens het geloofwaardig maken van de aangebrachte elementen (zie nrs 195 en 196 op blz. 51 en nr. 205a op blz. 53 in de 'Guide des Procédures et Critères à appliquer pour déterminer le Statut de Réfugié' uitgegeven in september 1979 te Genève

door het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen);

Overwegende dat het louter vermelden dat er moeilijke communicatie is met haar land van herkomst en dat ze in België intense contacten heeft met het Koerdistancentrum en met de PKK in Antwerpen niet aanzien kunnen worden als een tegemoetkomen aan de verplichting aan te tonen waarom ze uit haar land van herkomst echt moest vluchten want uit haar uiteenzetting is af te leiden dat ze ook tot driemaal toe opnieuw in vrijheid werd gesteld ondanks het feit dat de overheid haar man niet in handen kreeg, het motief waarom ze zegt dat zijzelf van haar vrijheid werd beroofd, zodat er geen overtuigend element van enige gerichte actie tegen haar persoon vanwege de overheid in haar land van oorsprong kan gevonden worden; dat er terwijl ook nog steeds geen enkel element van het voorgehouden reisverhaal kon worden getoetst noch het tijdstip van het werkelijk vertrek uit haar land van oorsprong;

Overwegende dat appellante er bij de behandeling van haar verzoek in graad van beroep evenmin in slaagt om elementen aan te brengen die als geloofwaardig zouden kunnen aangenomen worden en in verband zouden kunnen staan tot één der elementen van de ingeroepen Conventie van Genève zodat er ook na heronderzoek moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing reeds eerder tot het voor appellante passende besluit was gekomen vermits de door appellante gerelateerde feiten, in zover ze met de werkelijkheid overeenstemmen en rekening houdende met wat er bij de Vaste Beroepscommissie bekend is, niet kunnen geïnterpreteerd worden als een bewijs dat appellante zich buiten het land bevindt waarvan zij de nationaliteit bezit, de bescherming van dat land niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging vanwege haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951,";

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat verzoekster in het tweede middel aanvoert dat artikel 57/12, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen het gelijkheidsbeginsel, gewaarborgd in artikel 10 en 11 van de Grondwet, schendt waar het bepaalt dat de voorzitter of de gemachtigde bijzitter, die geoordeeld heeft dat het beroep kennelijk ongegrond is, dit beroep zelf als alleenrechtsprekend lid mag behandelen, dat deze wetsbepaling aldus wat het recht op een eerlijk proces en het verbod van partijdigheid betreft, een ongelijkheid schept tussen kandidaat-vluchtelingen die het recht hebben te verschijnen voor een kamer bestaande uit drie leden en zij die maar recht hebben op een kamer bestaande uit één lid, nadat dit lid eerst zelf geoordeeld heeft dat het beroep kennelijk ongegrond is, terwijl voor dit onderscheid geen objectieve en redelijke verantwoording bestaat, dat conform artikel 26 van de wet van 6

januari 1989 op het Arbitragehof dan ook een prejudiciële vraag aan dit Hof moet worden gesteld;

2.2. Overwegende dat verzoekster hier een middel herhaalt, dat zij reeds eerder in haar besluiten voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen had laten gelden; dat indien een vraag ten aanzien van een schending door een wet van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet voor hem wordt opgeworpen, de Raad van State krachtens artikel 26, § 1, 3/ en § 2, eerste lid van de bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 januari 1989 dit college moet verzoeken over die vraag uitspraak te doen; dat de verwerende partij nalaat in verband met de verplichting tot consultatie van het Arbitragehof een standpunt in te nemen; dat er dan ook grond is om de volgende vraag aan het Arbitragehof te stellen :

"Schendt artikel 57/12, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij de wet van 6 mei 1993, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in de mate dat deze wetsbepaling een verschillende behandeling impliceert tussen de kandidaat-vluchtelingen die onmiddellijk moeten verschijnen voor een drieledige kamer, waarvan geen enkel lid zich reeds over het beroep heeft uitgesproken, en de kandidaat-vluchtelingen, die moeten verschijnen voor een alleenrechtsprekend lid, dat ervoren reeds geoordeeld heeft dat het beroep kennelijk ongegrond lijkt?",

B E S L U I T :

Artikel 1.

De debatten worden heropend.

Artikel 2.

Aan het Arbitragehof wordt de volgende prejudiciële vraag gesteld
:

"Schendt artikel 57/12, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij de wet van 6 mei 1993, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in de mate dat deze wetsbepaling een verschillende behandeling impliceert tussen de kandidaat-vluchtelingen die onmiddellijk moeten verschijnen voor een drieledige kamer, waarvan geen enkel lid zich reeds over het beroep heeft uitgesproken, en de kandidaat-vluchtelingen, die moeten verschijnen voor een alleenrechtsprekend lid, dat ervoren reeds geoordeeld heeft dat het beroep kennelijk ongegrond lijkt"?

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier april tweeduizendeen, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.